

Hoofdstuk 1

MEESTAL STAAT POP ALS EERSTE OP. ALLEEN ALS ZE JARIG IS, maakt Tommie voor haar een roggebroodje met kaas klaar met een kopje thee erbij, dat hij haar op bed serveert. Dat is heel lief, maar hoeft ook eigenlijk niet. Pop vindt het namelijk fijn om heel vroeg op te staan en dan, nog voordat de andere mensen in de buurt wakker zijn, haar stoepje schoon te vegen, de bloemen en planten bij de voordeur water te geven en dan weer de voordeur dicht te doen. Ze wonen in een smal straatje gelegen in een wijk aan de rand van de stad. De oude huizen zijn aan elkaar geschakelde pandjes, waarvan er niet een gelijk is aan de ander. Pop en Tommie wonen in het kleinste, smalste huis van de straat. Binnen de huizen kunnen burens niet aan elkaars geluiden ontsnappen door de enkelsteense scheidingsmuren, maar vanaf het moment dat de straat betreden wordt, is er afstand en gereserveerdheid. Er wordt gegroet en voorzichtig gezwaaid maar daar blijft het bij, zodat iedere bewoner de gewenste ruimte in kan nemen. Dit is nu precies wat Pop prettig vindt. Mensen zijn maar ingewikkeld. Ze willen dat je op een bepaalde manier een praatje maakt en daarbij op een bepaalde manier kijkt en op een bepaald moment

lacht. En ze willen dan misschien ook binnenkomen en dan nemen ze haar huis in, met hun geur, hun geluid, hun lichaam.

Zo, in de vroege ochtend, ligt het buurtje er gezellig en vreedzaam bij. Aan de overkant worden de gordijnen rustig opengeschoven, een forens rijdt zijn muisstille blauwe Tesla de straat uit en een grote, zwarte labrador wordt uitgelaten, aangeliend aan een uittrekbare riem, waardoor hij met een korte plas tegen de buitenmuur van twee huizen verderop zijn territorium kan afbakenen. Dat is smerig en Pop neemt zich voor de buitenkant van haar huis binnenkort eens goed af te soppen.

Vandaag belooft het weer een overzichtelijke dag te worden. Na de begrafenis van gisteren is dat een opluchting. Buurman Teunis was vrij onverwacht overleden en de straat was uitgelopen naar de kerk om hem respect te betuigen. Pop en Tommie dus ook.

Pop kan weer vroeg haar stoepje schoonmaken, de bloemen en planten water geven en haar huis opruimen. Tegen de tijd dat Tommie op zal staan, zit ze klaar voor een prettige dag. Tommie zal zo de trap afkomen en wat schuldig naar haar opkijken. “Ik kon er niet uit komen”, zal hij zeggen, zoals meestal.

Tommie is haar vriend. Hij vindt niets raar en nog fijner, hij heeft ook het liefst de voordeur dicht, want ook hij is geen mensenvriend. Wel houdt hij van dieren. Zoveel dat als hij een vliegje ondersteboven in de vensterbank vindt, hij het helpt overeind te komen. Mooi als het dan weer verder vliegt! Hoe kunnen mensen zo’n beestje achteloos

doodmeppen? Of gif neerleggen zodat mieren uitgeroeid worden? Of spinnen met een krant platslaan? Tommie lijkt zich de laatste tijd steeds meer op te winden over dat soort dingen. Ook over wat er aan de andere kant van de wereld gebeurt zoals in Afrika, met de chimpansees die steeds minder leefruimte hebben, de uitroeiing van de olifanten of de kwaliteit van plankton in de zee. Over alles en iedereen wil de mens de baas zijn. Ieder artikel in de krant dat hierover gaat, spelt hij zuchtend helemaal uit. Het is als een zere kies waar hij telkens met zijn tong op drukt, terwijl hij er toch niets aan kan doen. Daarom vindt Pop dat het beter is om er niet meer over te denken. Pak alleen aan waar je wat aan kan doen en de rest, maak je daar maar geen zorgen over. Dat is zinloos, toch?

Pop is klaar met vegen en begint met de voorbereidingen van de pap. Het was naar, die begrafenis gisteren, van buurman Teunis. Pop had niet gemerkt dat hij ziek was; hij had ook niet om hulp gevraagd. Gelukkig maar, want ook dan wordt het ingewikkeld. Tommie mocht buurman Teunis wel. Hij kon lang met hem praten, zo over de schutting heen, over de natuur en de dieren en hoe het met hen gesteld is. Eens had buurman Teunis Tommie wat kikkerdril gegeven voor in de vijver. “Dan kan je goed kijken hoe het dril zich omvormt tot kleine kikkervisjes. Dat is machtig mooi”, had buurman Teunis nog gezegd. En dat klopte. Tommie lag graag urenlang op zijn buik in het gras naast de vijver om te kijken naar de ontluikende visjes. Op zo’n moment moest je Tommie niet aanspreken, dat hoorde hij

toch niet. Weg was hij dan, één geworden met de wezentjes in het water.

En nu is buurman Teunis dood. En begraven. Pop en Tommie moesten ervoor uit huis, naar de kerk. Zo lastig, want dan moet je gepaste kleren aan en hoe weet je nou wat gepast is? Ze had dus maar een simpel zwart T-shirt jurkje aangetrokken en voor deze keer haar cowboylaarzen verruild voor zwarte sneakers. Er wordt van je verwacht dat je verdrietig en vriendelijk tegelijk kijkt en allemaal knikjes geeft aan de stadsgenoten. Wat gisteren extra lastig bleek, was dat je voor de kerkdeur in twee rijen moest gaan staan om een haag te vormen. Hoe kun je nou weten voor welke rij je moet kiezen? Pop wilde natuurlijk samen met Tommie aan één kant gaan staan, maar Tommie raakte in de war van alle drukte en kwam aan de andere kant terecht. Pop had Tommie gewenkt en hij wilde daarom naar de overkant rennen, maar dat lukte niet meer want toen kwam de stoet al met de kist. Hij bleef maar staan op zijn plek, naar de grond kijkend.

Toen de kist eenmaal in de kerk gedragen was, ging de deur dicht. Het was natuurlijk niet de bedoeling dat iedereen bij de plechtigheid zou zijn. Tommie was bedremmeld naar Pop gelopen. “En nou gaat Teunis dus de grond in?” Pop dacht dat dat wel zo was. Ze had de hand van Tommie genomen en hem gauw mee naar huis getrokken. Het was wel weer genoeg zo.

Vandaag is het gelukkig weer een gewone dag en wel een heel speciale gewone dag, want het is vrijdag en dat betekent

taart bakken en vanavond dansen. Iedere vrijdag draait Tommie muziek en dan zwiert Pop rond in hun woonkamer. Dansen, ja dat kan ze. Ze fantaseert een groot en bewonderend publiek dat een beetje verliefd op haar wordt. Dat wordt weer een fijne avond. Ze heeft haar lievelingskleren alvast aangetrokken: een groen rokje tot net boven haar knieën, een rode zachte trui, eigenlijk te warm voor nu want het is bijna zomer, maar het past zo mooi bij het rode shirt dat ze eronder draagt. En haar stoere, lichtbruine cowboylaarzen die als gegoten zitten. Pop heeft grote voeten, maar omdat de laarzen een hak hebben, lijken haar voeten iets kleiner en lijkt Pop iets langer. Dat is mooie bijvangst, want met haar een meter vijfenvijftig wordt ze nog weleens voor een kind aangezien en, heel irritant, Popje genoemd.

Tommie is nog niet beneden. De pap is al klaar. Dat is raar, zo gaat het nooit. Pop luistert, hoort ze de vloer boven haar al kraken? Nee, het blijft stil. Niet prettig als de dingen anders gaan dan anders. Pop fronst en loopt de trap op. Ze doet de slaapkamerdeur open, betreedt de mufte, donkere kamer, schuift kordaat de gordijnen van elkaar en gooit de ramen open. Buiten is het helder en ze zuigt de frisse lucht op voordat ze zich omdraait naar het bed, waarin Tommie ligt.

“Hey Tommie, word je wakker? Het is al laat. Later dan normaal!”

Tommie opent zijn ogen en kijkt langs haar heen naar het plafond.

Pop is al lang niet meer bij de dokter geweest. Beter om dit soort ingewikkelde situaties te vermijden. De laatste keer was toen ze behoorlijk buikpijn had. Niet zo'n zeurende, maandelijks terugkerende druk in haar onderbuik, maar een felle pijn, net onder haar navel. Ze had moeten inschatten hoe erg de pijn was op een schaal van 0, geen pijn, tot 10, ondraaglijke pijn. Ondraaglijk was het blijkbaar niet, want ze kon nog gewoon op een stoel zitten, maar ze zou hier niet zitten als het niet boven de vijf was. Dus een 6, een 7, een 8?? Niet te doen toch? Erg ongemakkelijk. En wat leverde het op? Laxeerpillen. Die heeft ze lekker niet geslikt. Beter om op eigen kracht de problemen op te lossen.

“Vertel het eens, jongedame, wat brengt je hier?” vraagt de dokter, wijzend naar de stoel voor het strakke grijze bureau, waardoor Pop niet rechtsomkeert kan maken zonder onbeleefd te zijn.

Hij heeft een witte katoenen jas aan met daaronder een geelbruin gestreepte stropdas. Uit het zakje van de jas steken een pen en het gebogen slangetje van de stethoscoop. Zijn achterover gekamde donderbruine haar zit plat op zijn hoofd en zijn montuurloze bril lijkt waterpas op zijn neus geplaatst.

“Dokter, het gaat om Tommie. Hij wil niet meer uit zijn bed komen.”

De dokter glimlacht minzaam. “Hij moet dan eigenlijk zelf even hier komen om het uit te leggen.”

“Maar dokter, dat is nou juist het probleem. Hij wil niet opstaan, hij wil niet praten, hij ligt alleen maar een beetje

voor zich uit te kijken. En wat ik ook zeg, het verandert niets.”

Pop weet niet wat ze verder nog moet zeggen, maar ze blijft op het puntje van haar stoel zitten, de dokter strak aankijkend.

“Mmm, ja, dat hoor ik wel vaker hoor. Vorige week was er een geval, ik mag haar naam natuurlijk niet noemen, die wilde ook niet uit bed komen. Ze was niet meer zo benaderbaar, zeg maar. En nog een jongen. Eerst denk je dan, dat is de puberteit, maar zijn moeder was ervan overtuigd dat er wat anders aan de hand was.”

De dokter kijkt naar zijn zorgvuldig gemanicuurde nagels. Pop kijkt daarom ook maar even naar haar eigen nagels. Vanmorgen heeft ze ze allemaal binnen een minuut afgebeten. Een kinderlijk trekje dat in een reflex opkomt als ze boos is of gespannen. Lelijk, ja zelfs gênant.

“Kijk, wat we kunnen doen is een middel voorschrijven dat in dit soort gevallen kan werken. De meeste mensen voelen zich al na een paar dagen gebruik, geactiveerd, om het zo maar te zeggen. Zullen we dat doen?”

De dokter wendt zich tot zijn computerscherm en toetst opgeruimd zijn bevindingen in. Pop twijfelt. Ze wrijft met haar vinger over haar neus.

“Wat zijn de bijwerkingen van dit medicijn? Kan het ook kwaad?”

“Nou, dat is te zeggen, het is bekend van 35% van de patiënten dat ze er wat darmklachten van kregen. 10% van hen voelt zich ook wat lusteloos. Seksuele stoornissen zijn

ook gemeld door 12% van de populatie. En 2% heeft angstklachten ontwikkeld, van wie 0,5% resulterend in zogehe-ten wanen. Mocht je iets dergelijks merken bij Tommie, bel dan met de praktijk maar zet wel nog even door, want vaak tonen de bijwerkingen zich alleen bij aanvang van het gebruik. Mochten de klachten na veertien dagen niet zijn verminderd, dan bouwen we het gebruik weer af. Nooit zomaar stoppen, hoor!”

Pop schrikt. Dit is niet zomaar een pilletje.

“Is er niet een andere manier, dokter, om Tommie er bovenop te krijgen?”

De dokter haalt de brilglazen van zijn neus en fronst.

“Tja, je kunt je wenden tot het alternatieve circuit. Maar of we dat nou moeten doen?” Hij kijkt haar onderzoekend aan.

“Kijk, de alternatieve geneeswijzen zijn zonder enige wetenschappelijke fundering. Als het al werkt, dan duurt het vaak lang voordat er vooruitgang wordt geboekt. Dit medicijn daarentegen is uiteraard wetenschappelijk getoetst en verantwoord bevonden. Dus ja, jullie zijn de baas natuurlijk.

“Dokter, kunt u me wat meer vertellen over die andere manier? Dan valt er wat te kiezen.”

“Nou goed. Kijk, als je wilt helen zonder pillen dan moet je, om het maar eens metaforisch uit te drukken, haast naar een tovenaar, iemand die het Geheim van Leven en Dood kent, om het zo maar te zeggen.” Ingenomen met zijn eigen humor, kijkt hij haar aan. “Maar nu serieus, Pop,”

vervolgt hij, met zijn hand wrijvend over zijn voorhoofd, “het blijft een lastige kwestie, de menselijke geest.”

Hij draait zijn stoel van haar weg en kijkt een tijdje naar buiten. Pop wacht. Wat kan ze anders?

“Er schijnt zo’n elf kilometer verderop, midden in het dorpje Dennenburg zo’n ‘tovenaar’ te wonen.” De dokter grinnikt wederom. “Op de Lindebloesemlaan nummer 104. Er wordt over hem gezegd dat hij het geheim van Leven en Dood kent en daardoor mensen tot leven kan wekken. Niet letterlijk natuurlijk, maar mensen die er geen zin meer in hebben, laat hij het licht weer zien. Deze collega...” hij snuift even en trekt zijn mondhoeken naar beneden, “heb ik zelf nooit ontmoet en ik heb ook nooit iemand gesproken die door hem genezen is. En eerlijk gezegd denk ik niet dat zoiets als een Geheim van Leven en Dood bestaat. Maar als je echt geen recept van mij wil dan zou ik zeggen, bezoek samen met Tommie die Grote Tovenaar van Dennenburg maar eens.”

Pop bijt op het restant van haar nagels en voelt de kou uit de spreekkamer door haar trui naar binnen trekken.

De dokter kijkt op zijn horloge.

“De tijd is op.”

Hij wijst haar naar de uitgang van zijn kamer en Pop loopt als een slaapwandelaar de spreekkamer uit. Wat een dilemma. Een pilletje of een ‘tovenaar’. Ze kijkt bij het verlaten van de praktijk vragend naar de receptioniste achter de glazen wand. Wat moet ik doen?

“Fijne dag”, roept deze.

Fijne dag, hoe kan je dat nou zeggen? Zo raar: fijne dag,

prettige avond, mooi weekend. Het is geen fijne dag en misschien wordt het wel nooit meer een prettige avond, laat staan een mooi weekend.

Pop haalt haar fiets van het slot en stapt op. De Grote Tovenaar van Dennenburg? Is er wel zo iemand? En wat voor tovenarij moet ze dan verwachten? Ze gelooft toch zeker niet in sprookjes? Kan ze Tommie daaraan overleveren? Na tien minuten is ze weer thuis. Laat Tommie alsjeblieft uit zichzelf opgestaan zijn. Ze rent naar boven.